

[Undervisningsministeren]

forskningspolitikken som helhed, at nogle kan sige: det gælder ikke på vores institut. Det har de ret i. På en lang række institutter gælder det ikke.

Det er rigtigt, at der er sket en begrænsning af lærerforbruget pr. 100 studenter. Det er der især på Danmarks Tekniske Højskole, hvor der er sket en såkaldt produktivitetstigning på 15-20 pct. Vi mener, vi har belæg for, at det er forsvarligt; det har vi bl.a. i den såkaldte Bisballerapport, men jeg påstår da ikke, at det har gjort livet lettere for Danmarks Tekniske Højskole.

Jeg må også blankt erkende, at nogle af de universitetsinstitutter, som i de foregående år har uddannet tusinder af gymnasielærere til arbejdsløshed, har fået det svært, fordi de nu må uddanne nogle færre. I den henseende deler de jo fuldstændig vilkår med de 5 seminarier, der er blevet nedlagt, og med de tilbageværende seminarier, som har fået en fantastisk kraftig nedgang i deres elevtal, især fordi der simpelt hen har været en ringere søgning. Det er jo ikke så mærkeligt, at når vi i 1960'erne og 1970'erne oppustede disse universitetsinstitutter og uddannede gymnasielærere i tusindvis, så må vi i 1980'erne holde lidt igen på de samme felter. Og det er heller ikke så mærkeligt, at det giver nogle problemer, som jeg slet ikke skal prøve at bortforklare.

Det er også korrekt, at vi f.eks. på Handelshøjskolen og på Danmarks Tekniske Højskole samt på visse institutter inden for det naturvidenskabelige fakultet har fået et stigende studentertal, som har skabt det problem, som stigende studentertal giver, nemlig nogle steder problemer med at skaffe lærere nok og andre steder en øget undervisningsbyrde for de lærere, man har. Det vil jeg slet ikke bortforklare.

Jeg har aldrig sagt, at alt er lyst og let og dejligt. Jeg mener heller ikke, at det bør være lyst og let og dejligt alle steder, for når samfundet som helhed, når den offentlige sektor som helhed bliver udsat for effektiviseringer, skal det naturligvis også gælde forskningsverdenen.

Jeg tror ikke, der er nogen her, der vil påstå, at vi ikke også godt kan gennemføre nogle effektiviseringer inden for forskningsverdenen. Selvfølgelig er der da spild, og selvfølgelig er der områder, hvor kvaliteten kunne være bedre. Selvfølgelig er der områ-

der, hvor ledelsen kunne være stærkere, og hvor man kunne have grebet ind meget tidligere og satset mere på perspektivrige områder. Der er da en hel masse, der kan forbedres på forskningsområdet, og selvfølgelig kan vi også effektivisere på det felt, sådan som vi kan andre steder. Det er i øvrigt en bestræbelse, som jeg mener vi skal gøre til noget helt permanent overalt i den offentlige sektor, fuldstændig som i den private sektor.

Jeg vil altså ikke male alt lyst. Jeg vil åbent erkende, at af en lang række grunde har der været problemer at slås med på vore forskningssteder.

Mit svar hertil er: hvad ellers? Vi skulle jo flytte penge fra arbejdsløshedsfag til beskæftigelsesfag. Vi har været nødt til at udvide nogle steder, vi har været nødt til at indskrænke andre steder. Og når man vil have denne tætte sammenknytning mellem undervisningen og forskningen – og det er vi jo alle sammen enige om at vi skal have – så kan disse bevægelser på undervisningsområdet ikke undgå at få konsekvenser på forskningsområdet.

Men det er ikke rigtigt, når hr. Rahbæk Møller og andre påstår, at vores stigende kurver vedrørende forskningen er falske, fordi de ophæves af nedadgående kurver vedrørende undervisningen. Jeg har ikke spor imod, at vi på forsiden af regeringens forskningsredegørelse får indtegnet en tredje kurve, nemlig den kurve, der viser, hvor mange årsværk vi bruger til undervisning på universiteter og højere læreanstalter. Den er nemlig også stigende – ikke på alle institutter, men alt i alt er også den kurve stigende.

Jeg kan jo ikke svare på hver eneste ting, der er sagt – det tror jeg også ville trætte ordførerne – men jeg vil prøve at samle anden del af mit svar omkring 6-7 påstande, som er gået igen i flere indlæg.

For det første påstanden om, at de øgede forskningsbevillinger, der er givet til programmer, i virkeligheden er taget fra universiteterne og de højere læreanstalter. Det er urimeligt at stille det op på den måde. Sagen er, at der overalt i den offentlige sektor er blevet gennemført visse rammebesparelser. Der er ikke gennemført større rammebesparelser på universiteter og højere læreanstalter end andre steder; der er tværtimod gennemført mindre rammebesparelser. Vi har hele tiden været specielt flinke over for universi-